

Izreka

1. Članak 17. stavak 1. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima

treba tumačiti na način da:

kako bi se utvrdilo može li se osobu koja je sklopila ugovor obuhvaćen točkom (c) te odredbe smatrati „potrošačem” u smislu navedene odredbe, valja uzeti u obzir trenutačnu ili buduću svrhu sklapanja tog ugovora, neovisno o tome obavlja li ta osoba djelatnost kao zaposlena ili samozaposlena osoba.

2. Članak 17. stavak 1. Uredbe br. 1215/2012

treba tumačiti na način da se:

kako bi se utvrdilo može li se osobu koja je sklopila ugovor obuhvaćen točkom (c) te odredbe smatrati „potrošačem” u smislu navedene odredbe, može uzeti u obzir dojam koji je stvorilo ponašanje te osobe kod njezina suugovaratelja, a koje se, među ostalim sastoji u izostanku reakcije osobe koja se poziva na svojstvo potrošača na odredbe ugovora u kojima je označena kao poduzetnik, u okolnosti da je taj ugovor sklopila putem posrednika, koji obavlja profesionalne djelatnosti u području obuhvaćenom navedenim ugovorom, a koji je nakon potpisa tog ugovora ispitivao drugu stranu o mogućnosti iskazivanja poreza na dodanu vrijednost na pripadajućem računu, ili u okolnosti da je nedugo nakon sklapanja ugovora prodao robu koja je predmet ugovora i ostvario moguću dobit.

3. Članak 17. stavak 1. Uredbe br. 1215/2012

treba tumačiti na način da:

kada se pokaže nemogućim u dovoljnoj mjeri utvrditi, u okviru opće ocjene informacija koje su na raspolaganju nacionalnom sudu, određene popratne okolnosti sklapanja ugovora, osobito kada je riječ o informacijama iz tog ugovora ili intervenciji posrednika prilikom tog sklapanja, taj sud treba ocijeniti te informacije u skladu s pravilima nacionalnog prava, uključujući s obzirom na pitanje treba li sumnja ići u korist osobe koja se poziva na svojstvo „potrošača” u smislu te odredbe.

(¹) SL C 213, 30. 5. 2022.

Presuda Suda (osmo vijeće) od 9. ožujka 2023. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Cour de cassation – Belgija) – État belge, Promo 54/Promo 54, État belge

(Predmet C-239/22 (¹), État belge i Promo 54)

(„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost (PDV) – Direktiva 2006/112/EZ – Članak 12. stavci 1. i 2. – Isporuka, prije prvog useljenja, objekta ili dijela objekta i zemljišta na kojem je objekt smješten – Nepostojanje odredaba nacionalnog prava kojima se propisuju detaljna pravila za primjenu kriterija povezanog s prvim useljenjem – Članak 135. stavak 1. točka (j) – Izuzeća – Isporuka objekta koji je prije prenamijene bio prvi put useljen – Nacionalna upravna doktrina kojom se objekti koji su znatno prenamijenjeni izjednačavaju s novim objektima”)

(2023/C 164/22)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Cour de cassation

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: État belge, Promo 54

Tuženici: Promo 54, État belge

Izreka

Članak 135. stavak 1. točku (j) Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost u vezi s člankom 12. stavcima 1. i 2.

treba tumačiti na način da se

izuzeće predviđeno prvom odredbom za isporuku objekta ili dijelova objekta kao i zemljišta na kojem je smješten, osim isporuke prije prvog useljenja, primjenjuje i na isporuku objekta koji je prvi put useljen prije prenamjene čak i ako država članica u nacionalnom pravu nije utvrdila detaljna pravila za primjenu kriterija prvog useljenja na prenamjenu objekta, kao što ju je drugonavedena odredba ovlastila da učini.

(¹) SL C 257, 4. 7. 2022.

Presuda Suda (sedmo vijeće) od 9. ožujka 2023. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Cour de cassation – Francuska) – Bolloré logistics SA/Direction interrégionale des douanes et droits indirects de Caen, Recette régionale des douanes et droits indirects de Caen, Bolloré Ports de Cherbourg SAS

(Predmet C-358/22 (¹), Bolloré logistics)

(„*Zahtjev za prethodnu odluku – Carinska unija – Uredba (EEZ) br. 2913/92 – Carinski zakonik Zajednice – Članak 195. – Članak 217. stavak 1. – Članak 221. stavak 1. – Zajednička carinska tarifa – Obveze jamca dužnika carinskog duga – Postupci obavještanja o carinskom dugu – Carine koje odgovaraju tom dugu o kojima dužnik duga nije valjano obaviješten – Dospjelost carinskog duga u odnosu na solidarnog jamca*”)

(2023/C 164/23)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Cour de cassation

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Bolloré logistics SA

Tuženici: Direction interrégionale des douanes et droits indirects de Caen, Recette régionale des douanes et droits indirects de Caen, Bolloré Ports de Cherbourg SAS

Izreka

Članak 195., članak 217. stavak 1. i članak 221. stavak 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom (EZ) br. 648/2005 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. travnja 2005.,

treba tumačiti na način da:

carinska tijela od jamca iz navedenog članka 195. ne mogu zahtijevati plaćanje carinskog duga sve dok dužnik nije valjano obaviješten o iznosu carina.

(¹) SL C 340, 5. 9. 2022.